

Bạn hiền khóa III

Diệu Nguyễn

Khóa III YKH là tập hợp của dân tứ xứ, từ 4 Vùng Chiến Thuật nói theo kiểu nhà Binh. Mà đúng thế, sau ngày mẫn khóa, tất cả lại lên đường nhập ngũ, đi khắp đó đây, ngang dọc cả 4 Quân khu, các Binh Chung. Lê Đình Thiêng ra trận sớm nhất vì chọn Thủy Quân Lục Chiến, Phạm Đăng Thiện, như mong ước lấy mây trời làm lẽ sống. Trần Quý Trâm về hậu cứ Biệt Động Quân ở Non Nước, Đà Nẵng, đi rồi theo Liên Đoàn Biệt Động Quân tảo thanh các mật khu của Việt Cộng và đã được vinh thăng Thiếu Tá ngoài mặt trận. Ngô Trọng Thọ sang Quân Cảnh để đối diện với đám Tù Binh Cộng Sản. Và chính nơi đây, Anh đã hiểu CS nhiều hơn ai hết, sau nhiều lần tiếp xúc với một Bác sĩ được đào tạo ở Hà Nội, đã dứt khoát ra đi vào ngày 4/30/1975. Tôn Thất Sang trực chỉ Liên Đoàn Công Binh Chiến Đấu thuộc Quân Đoàn I, tham dự Hành Quân Lam Sơn 719 qua Hạ Lào với một kỷ niệm khó quên: Đã tận tình cứu chữa cho một nữ Hộ Lý Việt Cộng gốc Hà Nội bị thương nơi «vùng cấm» ở Làng Ven. Nguyễn Diệu, lấy tên người yêu làm Binh Chung để thỏa mộng hải hồ với Trường Sa Trấn, Ai Biên Phòng. Thế nhưng, Hoàng Sa đã mất vào tay Trung Cộng, sau một trận Hải chiến can trường, dũng cảm của Hải Quân VNCH vào năm 1973, thật xứng đáng là Hậu Duệ của Thánh Tổ Trần Hưng Đạo.

Khóa III chỉ hơn 20 và độc nhất một Mỹ nữ Phan Thanh Tường Ngọc, cô gái rượu của Ông Bà Phan Ngữ và lạ thay, trong lớp lại có Bạn Hiền Phan Ngữ nên thỉnh thoảng, tranh nhau gọi Papa cho vui. Thế nhưng, mỗi đứa có cá tính và sở thích riêng: Đứa thì đèn đèn, sách sách như Lương Thanh Khiết, đứa thì đàn ca suốt ngày như Phạm Đăng. Lê Tấn Phát có Biệt danh “Casanova”, không thích Gái nhà lạnh, nhưng mê một Single Mom. Báo hại, có một chiều, em đến thăm Anh. Nàng từ Huế vào Đà Nẵng, bỏ lại Hải Vân đằng sau và trực chỉ Khu Nội Trú đường Hùng Vương, đúng lúc Chàng

đang bận rộn thề non hẹn biển với duyên mới ,» hot» đéch chịu nổi nên không đáp lại tình yêu Cố Đô. Vẫn còn một chút xiu từ tâm nên đã gọi điện nhờ Tác Giả bài này, tìm một phòng trông cho Nàng qua đêm giá lạnh cô đơn. Thật tình, tôi rất mừng vì «Tình đời đổi trắng thay đen»! Chưa hết, còn Nguyễn Bội Giang, chỉ cao 1m50 nhưng Trời cho của quý hơn người, Bạn Hiền cùng lớp gọi là xe tăng có trọng pháo. Không biết sao Trời Phật xui khiến, đưa đây Bội Giang lên trấn thủ An Lộc, dưới sự chỉ huy kiên cường và tài ba của Tướng Lê Văn Hưng, An Lộc đã đi vào Quân Sử như một trận chiến lừng danh của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Đau đớn thay, vị Tướng thân yêu, đáng kính của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa đã tuần tiết, chết theo Miền Nam VN vào ngày 4/30/1975. Xót xa và thương tiếc mãi mãi ...!!!.

Nhân vật chính của Khóa III là Hoàng Giang, dân trường Tây chính cống, tốt nghiệp Yersin - Đà Lạt, nhưng lằng từ không ai bằng. Kỳ Hè năm nào, cũng tự nguyện ra Tiên Đôn, nhất là các căn cứ của Lực Lượng Đặc Biệt Mũ Xanh. Không phải Hoàng Giang đi đối đầu với Cộng Quân mà làm Thông Dịch cho Chiến Binh Hoa Kỳ. Dĩ nhiên, hầu như đêm nào cũng đối diện tử thần vì Pháo đội của VC không xa. Biên giới Lào Việt Miên từ Khe Sanh, Quảng Trị đến Katum, Tây Ninh nơi nào Giang cũng ném qua. Có những năm học đã bắt đầu hơn tháng, nhưng chưa thấy Hoàng Giang, cử tưởng là phen nẩy hấn đi luôn rồi, Thiên Đàng hay Địa Ngục không biết nữa!? cuối cùng Hấn đã trở về, không phải trong “Poncho” mà bằng xương bằng thịt. Hấn đến lớp đều đặn, hỏi ra mới biết, bị kẹt ở biên giới Lào Việt vì không có trục thẳng tiếp vận. Lên năm thứ 4, Giang chững chạc hơn, nhưng tính tiểu tâm vẫn không thay đổi.

Một buổi sáng đẹp trời Mùa Thu, chúng tôi tất cả 5 người kể cả Hoàng Giang và Tường Ngọc đi vào phòng Lab của Khu Nội Thương thì gặp bà Discher. Giang đang bị đau cổ họng, khan tiếng, xin thuốc ngậm cho đỡ, trước khi lấy thuốc bà Discher hỏi rằng: Mi bị bao lâu rồi và Mi nghĩ do bacteria gì? Hoàng Giang trả lời tinh bơ: Day before and gonococci. Thật tình tôi chưa nghĩ ra nên đã chửi thề trong bụng, thằng này học hành lếu láo quá! Nhưng sau đó, chợt hiểu, tôi ôm bụng cười lăn quay, tất cả nổ tung cười vang đến chảy nước mắt, như một chợ con. Bà Discher má hồng ửng đỏ, cười thẹn thùng, quay gót vào trong. Tôi nghĩ thế nào tới nay, bà cũng dần cho Dr. Discher một trận vì dạy học trò cái kiểu gì đây?! Nhìn sang bên cạnh, Tường Ngọc vẫn tinh bơ, chắc là không hiểu rồi. Mà đúng thật, con Gái nhà lành làm sao hiểu nổi dù đang năm thứ 4 YK. Ngọc có vẻ suy tư, chắc là đang nghĩ về Bacteriology hay đang chê Hoàng Giang học hành vớ vẩn. Nàng quay sang hỏi nhỏ tôi, vừa đủ nghe với vẻ mặt ngây thơ, vô tội, dễ thương của Nữ sinh Đồng Khánh: Tại sao Giang bị gonococcal laryngitis, thật là lạ, Ngọc nghĩ không ra?! phía sau có giọng ai như Lại Đức Thuần nghe nga : nhứt L... nhì R... nghe đến đó, Ngọc đâm mạnh vào vai tôi một cái, đầu thâu trời xanh.

Sáng hôm sau gặp lại Tường Ngọc trên lối đi vào Nguyễn hữu Sum B. Nàng lại tò mò muốn biết về lũ “nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò” Trường Y.- Có phải Hoàng Giang như vậy không? Tởm quá!! Tôi trả lời thành thật rằng: Trong lớp mình trừ Thích Thanh Khiết và Khổng Tử Lê Văn Mộ, Nguyễn Thế Lịch, đều là Comrades của Hoàng Giang.

- Toi cũng vậy
- Yes, Madam, nhưng tùy đối tượng
- Đối tượng nào?
- Khó nói lắm.

Câu chuyện đến đây là đã 50 năm ngày cũ, nay lại được tin buồn, Bà Discher vừa mới qua đời, Bà đã cùng chồng đến Huế trong những năm tháng đầu tiên, đã hiến dâng tuổi trẻ và tài năng cho YKH, cho bệnh nhân. Khi nào cũng dịu dàng, dễ thương, đã chinh phục tất cả mọi người từ bệnh nhân đến sinh viên YK. Cuối năm 1967 Bà đã rời Huế trong định mệnh, để lại người chồng yêu quý. Một ra đi! một tiễn biệt! một ở lại! mà có ai ngờ là lần cuối cùng Âm Dương chia cách. Thầy Discher đã bị thảm sát trong Tết Mậu Thân cùng hàng ngàn người dân vô tội. Bà Discher là người đàn bà tuyệt vời và trên cả tuyệt vời. Người đã đi vào YKH như một huyền thoại. Đầu đây một lời nguyện cầu chân thành nhất của Khóa III và giọt lệ sầu tiễn bà về nơi cõi Vĩnh Hằng .

Melbourne 3/2017
Diệu Nguyễn

